

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÁS,
PEPA MASÓ

SECCIONS:
Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**; Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**; Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**; Suplement Cultura, **DAVID CASTILLO**; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**; Disseny, **JORDI MOLINS**; Fotografia, **ANDREU PUIG**; Documentació, **CARME TORNÉS**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**; Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**; Web, **JORDI PALMER**.
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**EL PROBLEMA ÉS
QUE COMENÇA A
DESAPARÈIXER EL PA**

Antoni Segura

Catedràtic d'història
contemporània de la
Universitat de Barcelona

LA COLUMNA

El circ

Al'Imperi Romà el circ era una mena de teràpia de masses que servia per desviar l'atenció de la gent dels problemes quotidians, sobretot si anava acompanyat del pa: *panem et circenses*. La frase fou encunyada al segle I pel poeta Juvenal i es referia al costum dels emperadors de repartir blat a baix preu (o de franc) i alhora regalar entrades per al circ a la població més pobre (que en determinats moments superava les 200.000 o 300.000 persones a Roma) per tal de mantenir-la allunyada de la política i de la temptació de revoltar-se contra un poder que no satisfia plenament les seves necessitats vitals.

AMB EL PAS DEL TEMPS LA FRASE ha anat variant i ha conegut diverses versions: pa i braus, pa i futbol, etc. En tot cas, s'ha mantingut el pa i ha variat la mena d'espectacle que s'oferia al poble per satisfer, en moltes ocasions, els instints més primaris i abocar-los en contra dels altres, ja fos el brau o l'equip rival. No sembla, però, que la frase tingui avui la mateixa consistència.

I ÉS QUE EL MÓN ESTÀ CANVIANT. N'hi ha prou de donar una ullada als titulars dels diaris per veure que el circ s'ha traslladat a la política. Veiem, sense anar més lluny, els titulars dels darrers dies: David Cameron disposat a acceptar el referèndum d'Escòcia però imposant ell la data i

la pregunta; imputats alts càrrecs del PP, entre els quals sobresurt l'expresident de Balears Jaume Matas, en el cas Urdangarin, en què Esteban González Pons ha estat cridat a declarar com a testimoni, mentre a València continua el judici contra un altre expresident autonòmic del PP, Francisco Camps, i altres membres de l'anterior cúpula popular (només cal recordar que és el mateix PP que gaudeix de majoria absoluta a Madrid i governa en dotze de les disset comunitats autònomes); el PSOE mut i el nou PSC estudiarà donar suport a la consulta popular que proposen els sindicats per veure si els ciutadans estan a favor o en contra de les retallades (les retallades poden ser necessàries, imprescindibles si es vol, però demanar si la gent hi està a favor o en contra és pura retòrica); el tàndem Angela Merkel i Nicolas Sarkozy aposten ara per crear ocupació (ja era hora!) i pensen a introduir la taxa Tobin no per ajudar al desenvolupament dels països pobres –que és com inicial-

N'hi ha prou de donar una ullada als titulars dels diaris per veure que el circ s'ha traslladat a la política

ment fou concebuda– sinó per recaptar més impostos; el president Artur Mas se'n va a Londres per defensar l'acció del seu govern i denunciar el “drenatge fiscal” de l'Estat, mentre el conseller d'Economia Andreu Mas-Colell adverteix que la situació “ha tocat fons” (hi haurà noves sorpreses amb la nòmina de gener dels treballadors de l'administració pública?); Mahmud Ahmadinejad és aclamat per multituds a Venècia, Nicaragua, Cuba i Equador (li mancarà Bolívia per tancar el cercle dels governs oposats a la influència dels EUA a la regió), mentre Baixar al-Assad segueix massacrant impunement els seus súbdits –que no ciutadans, perquè estan privats de drets– en presència d'una missió d'observació de la Lliga Àrab que visita el país per comprovar si el govern “compleix amb el full de ruta pactat per assolir la pau”! I tot això només en els darrers dies. En definitiva, més circ per desviar l'atenció d'una crisi que ens porta de manera accelerada cap un desastre de proporcions incalculables. El problema és que per a moltes famílies comença a desaparèixer el pa i ja se sap que el circ sense pa no és un entreteniment, sinó un insult a la intel·ligència dels ciutadans. És per això que, per combatre l'estupidesa col·lectiva a què ens volen abocar, ens calen, avui més que mai, mitjans de comunicació, públics o privats, independents, lliures, rigorosos i gestionats per bons professionals: “Salvem El Punt Avui”.

El gran impostor

Saül Gordillo

Periodista

El periodista d'El Punt Avui Jordi Panyella publica aquest gener un llibre amb títol prou eloqüent *Fèlix Millet, el gran impostor*. Han passat un parell d'anys i el més calent continua a l'aiguera. L'espoli del Palau de la Música de 30 milions d'euros no s'ha aclarit i una vegada més es fa bona la frase que diu que quan la justícia és lenta no és justa. El jutge cargol Juli Solaz es va apartar després d'haver evitat una instrucció millorable, i els que l'han rellevat no han fet més via. Fèlix Millet i Jordi Montull, parella de la Catalunya indigna, continuen en llibertat com si aquí no hagués passat res. Van acabar amb el miratge de l'oasi català per normalitzar-nos, pejorativament parlant, en el mapa

Millet i Montull continuen en llibertat, com si res

dels països corruptes catalans. Un altre impostor, Iñaki Urdangarin, va fer corrupteles a càrrec dels governs valencià i balear, i en menor mesura a Catalunya, perquè es veu que on governaven els republicans no hi tenia la mateixa entrada que li oferien Francisco Camps i Jaume Matas. El nostre Urdangarin local era Millet. Ambdós han desprestigiats institucions com el Palau de la Música per al catalanisme i la corona per a l'espanyolisme. Més enllà de la pena de teldiari, que és com se'n diu de l'escarni mediàtic, i del *mecagoncoi* que ara fem al bar, l'ascensor o les xarxes socials, hi ha una gran decepció per les lliçons que no aprenem. El llibre de Panyella ens torna a situar allà on érem. Mirant-nos al mirall i veient un personatge que a cop de fer la viu-viu, amb complicitat perversa i incompetència aliena aliada als seus interessos, ens deixa cara de babaus.

En pocs dies, ha plegat el director general de Pressupostos per l'escàndol de la nòmina dels funcionaris. El president de l'Institut Català de la Salut se salva, de moment, deixant unes empreses per possible conflicte d'interessos. Hi ha molta feina a fer. Ara paguem els impostos de Suècia, però la transparència i la pulcritud a l'entorn dels diners i la cosa pública recorden Grècia.

**LA
PUNXA
D'EN
JAP**

Joan
Antoni
Poch

